

“Vaig començar a exercir el 1990 a Vic i als sis mesos vaig obtenir una beca de La Caixa, cosa que em va permetre completar els meus estudis de dret a la Universitat de Londres. En tornar em vaig incorporar al bufet Gómez Acebo y Pombo, de Madrid, un bufet gran i de caire internacional. El 1992, continuant dintre d'aquest despatx, vinc a treballar a Barcelona i a finals de 1993 marxo cap al Japó per a un projecte de la firma. M'hi estic vora dos anys. En tornar a Barcelona continuo al mateix despatx fins que en 1997 decideixo establir el meu propi bufet.” I des de llavors l'Eduard Vilà ha incorporat al seu bufet altres advocats joves i una col·laboradora molt especial, la seva esposa, Junko, a qui va conèixer al Japó.

Dels seus inicis recorda “cap al 1990, els primers casos, que em van permetre comprendre en què consisteix fer d'advocat: afrontar un problema, valorar-lo i analitzar les possibles solucions. Quan treballes t'adones de la gran responsabilitat que comporta assessorar i defensar els interessos d'un altre.” Respecte a l'estada a Madrid, ens comenta que “és molt interessant per a un advocat jove exercir en una ciutat gran pel ritme de treball i la diversitat d'assumptes. El bufet portava clients molt importants i hi vaig aprendre moltíssim gràcies al mestratge de Fernando Pombo i d'altres advocats.” I al Japó va voltar per ciutats com Osaka i Tòquio, mentre s'interessava per la llengua i la cultura autòctones: “Les coses van anar sortint a poc a poc. Com més japonès parlava, més em comunicava i més comprenia la gent i el país. Vaig contactar amb advocats i despatxos d'allí per intercanviar assumptes professionals i establir una xarxa de coneixences. El Japó m'ha ensenyat a tenir paciència, a escoltar, a ser prudent a l'hora d'expressar el que penso i a treballar en equip.”

Centrem-nos en la tasca actual de l'Eduard: “En un bufet petit entren assumptes de diversa naturalesa. No obstant, ens anem centrant en matèria de dret mercantil, propietat intel·lectual, dret del lleure -cinema, televisió, llibre- i de les noves tecnologies -internet, comerç electrònic. Jo crec que el segle XXI serà el segle de les idees i els conceptes, dels actius intel·lectuals sense transposició física.”

El nostre convidat està d'acord amb la idea que en molts d'aquests àmbits i, en especial, el del comerç electrònic “la llei ha anat per davant de la tècnica. Hi ha regulacions i convenis internacionals que ens permeten pensar que la propietat intel·lectual estarà ben defensada en el futur.” I continua: “Una proliferació extraordinària de normes no crec que sigui bona per a la justícia. Generalment, les lleis més ben fetes i les que resisteixen més bé el pas del temps solen ser les antigues.”

En el treball diari amb aquests temes l'Eduard constata que “hi ha una certa desconexió del que és la propietat intel·lectual. El valor de l'esforç intel·lectual és molt difícil de mesurar però és la llavor de qualsevol cosa. El respecte a la propietat intel·lectual és bàsic.” Les coses, però, estan canviant “sociològicament i jurídica. Per combatre més efectivament les conductes deslleials entre empresaris, el 1991 es va promulgar la Llei de competència deslleial, que preveu la presa de mesures cautelars en 24 hores, però en la realitat els advocats veiem que no es prenen.” I afegeix: “L'administració de justícia també hauria d'especialitzar-se. Quan es planteja un plet, el jutge ha de co-

nèixer a fons la llei específica que regula aquell cas. Això és el que espera un lletrat i el seu representat perquè, si un jutge no està preparat, difícilment podrà dictar una sentència justa.”

Gràcies al seu coneixement de la realitat nipona alguns dels seus clients són japonesos. “Treballar amb ells -diu- és tan difícil com gratificant.” Altres són gent d'aquí que vol fer-se revisar contractes fets amb japonesos. L'Eduard Vilà no té antecedents familiars en el món de l'advocacia. “Poso en dubte les vocacions innates perquè l'interès per esdevenir advocat es va fent amb el temps. No crec que neixis amb una vocació sinó que aquesta es va creant al teu interior i es va consolidant a mesura que vas entenent la professió i la vida. El que mou molta gent a estudiar dret és l'afany per comprendre l'estructura legal en què vivim, les regles de joc. Una de les facetes del dret és, precisament, comprendre quines són les estructures del joc.” Per tant, “aquí comença la feina de l'advocat: ensenyar i conduir pel camí correcte aquell que li demana consell, d'una banda, i prevenir les dificultats i trobar solucions, de l'altra. Recórrer als tribunals ha de ser l'últim pas. Posar un problema a mans d'un tercer significa que no hem estat capaços de resoldre'l entre nosaltres ja que quan dos es volen entendre acaben arribant a una solució. Pactar és ceder una mica per cada banda i no fer-ho implica que hi haurà d'intervenir un tercer, que és el jutge o el tribunal, i estiguem o no d'acord amb la seva solució, al final l'hauré d'acatar.” “L'aparell de justícia té unes capacitats i uns recursos limitats”, continua. “No podem esperar que creixi cada any simplement perquè el nombre de casos augmenta. Això ens duria a una situació de col·lapse en la qual recórrer als tribunals no seria rebre justícia perquè si aquesta arriba tard ja no és justícia. ¿De què ens serveix obtenir una sentència favorable si quan ens la donen ja no és executable o el mal produït ja no té reparació possible? No podem pretendre que l'Estat resolgui sempre els nostres problemes perquè això ho hem de fer nosaltres mateixos i l'advocat ha d'ajudar que les parts es posin d'acord o trobin solucions acceptables.” Per poder arribar a aquest punt cal una virtut: “La tolerància ens porta a la comprensió i a buscar solucions pràctiques i equitatives. Si escoltéssim més i més atentament tal vegada ens adonaríem que les diferències entre les parts no són tan grans i que les solucions són més a prop del que ens semblava. En canvi la intransigència i la intolerància són dos obstacles per a la convivència i l'acceptació de la individualitat i de les diferències entre cadascuna de les persones.”

Diu amb fermesa i convenciment que massa casos van al jutjat: “El dret i la seva pràctica necessita creativitat i comprendre de debò els problemes que se't posen damunt la taula per a trobar vies de solució. Generalment hi ha més d'una solució, però s'ha de saber veure i aplicar.” Cloem l'entrevista comentant com preveu l'Eduard Vilà Espino que serà el futur dels despatxos: “El futur ens proposa treballar en equip o morir. No sempre tenim la raó, cal considerar totes les opinions i donar voltes al mateix assumpte. La individualitat en la nostra professió està en decadència.” És més: “Cal especialització i la col·laboració entre professionals de diferents disciplines per a poder oferir un millor servei al client.”

“El Japó m’ha ensenyat
a tenir paciència,
a escoltar, a ser prudent
a l’hora d’expressar
el que penso i a treballar
en equip”

Eduard Vilà - Vic (Osona) - Barcelona (Barcelonès)